

בסדרת הציורים המוצגת בבית האמנים בתל אביב, מתרכזת רותי וינשטין פאפּוריש בשולי החברה. יצירתה של רותי וינשטין פאפּוריש עברה תהליכים במהלך השנים תוך כדי עיסוק בזיכרונות ורגשות שנצברו במהלך הזמן, וניתובם. בציורים שעסקו בילדותה החיבור לאבא הגיאוגרף והמחנך ועד לעיסוק בחיי החברה והסביבה. מגפת הקורונה וההסתגרות בבית הביאו את האמנית לשילוב בין זיכרונות עבר והחיים בהווה ובמיוחד החיים בשולי החברה האנושית. תוך כדי מבט חוקר וחודר דרך עדשה מקרוסקופית, מתארת בציוריה סיטואציות יומיומיות לא קלות יחד עם זאת מהולות בהומור ואופטימיות נאיבית

סגנות הציור של רותי הוא על גבול האאוטסיידר בסגנון הילד עם פרופורציות נטולות דיוק אקדמי ברוח החזרה לציור של האמנים האיטלקים של שנות ה-80 וגם הנאו נאיבי העכשווי שמספר סיפור. רותי וינשטין פאפּוריש מביימת סצנות וסיטואציות תאטראליות שלקוחות מהחיים, בעיקר בשולי החברה, חיי רחוב מאוישים בטיפוסים פולקלוריסטיים כמו יצאו ממחזה של חנוך לוין. לצד הדמויות האנושיות מופיעים בעלי חיים במיוחד כלבים שמסמלים את הלהקה חסרת הבית שדואגת לקיום היומיומי.

בסדרת הציורים הזו מצליחה רותי להעניק לשונה, האחר והשולי, מקום מכובד וראוי.

אריה ברקוביץ אוצר התערוכה